

D. CARRISI

de Souffleur

Het meisje doet haar ogen open. Ze hapt naar adem, alsof ze uit een peilloos diepe vloeistof bovenkomt, terwijl talloze onzichtbare handjes haar nog steeds omlaag proberen te trekken, maar ze doet wat ze kan om haar wankele bewustzijn te bewaren.

Een plotselinge steek in haar linkerschouder brengt haar tot zichzelf. De pijn is vlijmscherp, maar helpt wel om haar weer min of meer bij zinnen te brengen. Ze probeert zich te herinneren waar ze is, maar ze is haar oriëntatievermogen kwijt. Ze ligt op haar rug, dat weet ze wel. Ze is draaierig, en om haar heen hangt een gordijn van duisternis. Ze heeft vast koorts en kan zich niet bewegen: ze heeft het gevoel dat ze wordt verpletterd. Er dringen maar twee gewaarwordingen door de nevel van haar doezeligheid. Een lucht van vochtig gesteente, zoals in een grot, en de herhaalde, zenuwslopende echo van een vallende druppel.

Wat is er gebeurd? Eén voor één komen haar herinneringen om haar heen tot leven. Dan moet ze huilen. Warme tranen beginnen langs haar wangen te rollen en bevochtigen haar droge lippen. Zo ontdekt ze dat ze dorst heeft.

Ze zouden dat weekend naar het meer zijn gegaan. Papa, mama en zij. Ze dacht al dagenlang alleen maar aan dat uitstapje waarop haar vader haar zou leren vissen. In de tuin had ze regenwormen gezocht en die in een blikje gestopt. Ze bewogen, ze leefden. Maar daar had ze zich niks van aangetrokken, dat vond ze maar een onbelangrijk detail. Ze nam aan dat wormen geen gevoel hebben. Daarom had ze zich niet afgevraagd hoe het voor ze was als ze daarbinnen opgesloten zaten. Maar nu vraagt ze zich dat wel af, nu zij zich zo voelt. Ze heeft medelijden met die beesten en met zichzelf. En schaamt zich dat ze zo gemeen is geweest. Ze hoopt met heel haar hart dat degene die haar heeft gepakt, en haar uit haar leven heeft weggerukt, beter is dan zij.

Ze herinnert zich niet veel van wat er is gebeurd. Ze was vroeg wakker geworden, om naar school te gaan. Zelfs vroeger dan gewoonlijk, want het was donderdag en haar vader kon haar niet naar school brengen, omdat hij dan altijd bij zijn klanten langsging. Hij verkocht kappersartikelen, en met het oog op de grotere klandizie in het weekend voorzag hij ze op donderdag alvast van haarlak, shampoo en make-upartikelen. Daarom moest ze die dag alleen naar school. Dat deed ze inmiddels al vanaf haar negende. Ze wist nog dat hij voor het eerst met haar meeliiep, dat korte stukje naar de bushalte. Ze hield zijn hand vast en luisterde aandachtig naar zijn waarschuwingen: bijvoorbeeld dat ze naar links en rechts moest kijken voordat ze overstak, dat ze niet moest treuzelen, want de chauffeur zou echt niet op haar wachten, of dat ze niet moest blijven staan om met vreemden te praten, want dat kon gevaarlijk zijn. Na verloop van tijd had ze zich die raadgevingen zo eigen gemaakt dat ze in gedachten niet meer de stem van haar vader erbij hoorde. Ze was volleerd.

Die donderdagochtend was ze bij het wakker worden ook nog om iets anders blij geweest. Los van het aanstaande uitstapje naar het meer had ze nog een reden om gelukkig te zijn. De pleister op haar vinger. In de badkamer had ze met warm water een puntje ervan losgeweekt en met een mengeling van trots en pijn naar haar vingertopje gekeken. Ze had een bloedzusje.

Ze kon haast niet wachten tot ze haar weer zag. Maar dat zou niet vóór de avond zijn, aangezien ze naar verschillende scholen gingen. Ze zouden elkaar op de bekende plek de laatste nieuwtjes vertellen, want ze hadden elkaar al een paar dagen niet meer gezien. Daarna zouden ze gaan spelen en plannen maken, en voordat ze uit elkaar gingen zouden ze hun plechtige belofte om voor altijd vriendinnen te blijven hernieuwen.

Ja, het zou echt een geweldige dag worden.

Ze had haar algebraboek in haar tas gestopt. Dat was haar lievelingsvak, wat ook uit haar cijfers bleek. Om elf uur hadden ze gymnastiek, dus had ze een body uit een la gepakt en haar gymschoenen en badstof sokken in een papieren zak gedaan. Terwijl ze haar dekbed rechte trok, riep haar moeder haar voor het ontbijt. Aan tafel had iedereen altijd vreselijke haast. Die ochtend was het niet anders geweest. Haar vader, die meestal alleen een kop koffie nam, was naast de tafel blijven staan om de krant te lezen. Die hield hij vlak voor zijn gezicht, met maar één hand, terwijl de andere zijn kopje telkens weer naar zijn lippen bracht. Haar moeder hing al aan de telefoon met een collega en had de eieren op haar bord geschoven zonder een woord van de ander te missen. Houdini lag opgerold in zijn mandje en had haar nog geen blik waardig gekeurd. Haar opa zei dat die kat, net als hij, aan lage bloeddruk leed en daarom 's morgens even tijd nodig had om op gang te komen. Ze trok zich al een hele tijd niks meer aan van Houdini's onverschilligheid, ze hadden een woordeloos pact gesloten over de verdeling van de ruimte, en dat moest genoeg zijn.

Toen haar ontbijt op was, had ze haar bord in de gootsteen gezet, een rondje door de keuken gemaakt om van beide ouders een kus te krijgen en was ze de deur uit gegaan.

In de wind kon ze nog de afdruk van haar vaders lippen voelen, vochtig van de koffie. Het was een heldere dag. De paar wolken die in de lucht hingen hadden niets dreigends. Volgens de verwachtingen zou het weer het hele weekend zo blijven. 'Perfect voor een vispartijtje,' had haar vaders commentaar geluid. En met die belofte in haar hart was ze de stoep afgelopen, naar de bushalte. Alles bij elkaar waren dat driehonderdnegentwintig stappen. Ze had ze vaak geteld. Dat aantal was in de loop der jaren geslonken, teken dat ze groeide. Af en toe telde ze opnieuw. Zoals die ochtend. En net toen ze aan de driehonderdelfde stap was, had iemand haar naam geroepen. Dat getal zou ze nooit vergeten. Het exacte moment waarop haar leven was geknapt.

Ze had zich omgedraaid en hem gezien. De man die haar glimlachend tegemoet kwam had geen bekend gezicht, maar ze had hem haar naam horen roepen en meteen gedacht: als hij me kent, kan er geen gevaar zijn. Toen hij dichterbij kwam probeerde ze beter te kijken, om te zien wie het was. Hij had zijn pas versneld om haar in te halen, ze had op hem gewacht. Zijn haren... wat waren die vreemd... Zoals die van een pop die ze had toen ze nog klein was. Ze leken wel nep. Toen ze begreep dat de man een pruik droeg, was het al te laat. Ze had de geparkeerde witte bestelbus niet eens opgemerkt. Hij had haar vastgegrepen, op hetzelfde moment het portier opengerukt, en was tegelijk met haar ingestapt. Ze had geprobeerd te gillen maar hij hield zijn hand om haar mond. Zijn pruik was van zijn hoofd gegleden en hij had heel lang een natte zakdoek tegen haar gezicht gedrukt. Toen opeens waren er tranen, niet te stuiten, zwarte puntjes en rode vlekken voor haar ogen die alle kleur uit de wereld haalden. Ten slotte duisternis.

Wie is die man? Wat wil hij van haar? Waarom heeft hij haar hierheen gebracht? Waar is ze nu? De vragen komen snel, verdwijnen weer zonder antwoord. De beelden van haar laatste ochtend als kind vervagen en ze is weer terug in dit hol – de klamme buik van het monster dat haar heeft opgeslokt. Ter compensatie komt die troostende loomheid weer terug. Alles is goed, als ik maar niet aan dit hier hoef te denken, schiet het door haar heen. Ze doet haar ogen dicht en verzinkt opnieuw in de zee van schaduwen die haar omringen. Ze merkt niet eens dat een van die schaduwen haar gadeslaat.